

TEHTAIDEN VARJOSTA EETTERIIN

Topi Collin OH3KOH ex OH3TI

SISÄLLYS:

VALKEAKOSKEN RADIOAMATÖÖRIT RY 1953-1993 OSA I.....	1
TEHTAIDEN VARJOSTA EETTERIIN	1
LAATIJAN BREIKKI.....	2
TATU SIVULA, MITÄ OLI ENNEN KERHOA?	2
TOIMINTA KÄYNNISTYY.....	3
RADIOAMATÖÖRI NÄKYÖ JA KUULUU.....	6
SRAL:n KESÄLEIRI VALKEAKOSKELLA	7
JUHLIA JA VIERAILUJA.....	8
VAPAAEHTOINEN PELASTUSPALVELU.....	10
"ANNA BELLAN" UUSI TULEMINEN.	11
KONTESTIT KIEHTOVAT	13
"KETUNJAHTIA".....	14
AMERIIKAN TERVEISIÄ.	14
TÄSSÄ JA NYT	15
TOIMINTAKERTOMUS 1993.....	15
HENKILÖINFOA.....	17
PUHEENJOHTAJAT	17
SIHTEERIT	17
VARAINHOITAJAT.....	17
JOHTOKUNNAN JÄSENET (ensivalintavuosiin)	18
"SUU ON SYRÄMMEN TULKKI"	19
JÄSENLUETTELO 1993.	19
"SILENT KEY"	20

LAATIJAN BREIKKI

Valkeakoskelaisten radioamatöörien kerhotoiminnassa on käynyt kuten niin usein muillakin yhdistyksillä; vuosikymmenet ovat vierineet eikä ole tehty mitään koostetta menneestä toiminnasta. On odotettu kauan merkittävää virstan pylvästä, joka antaisi sopivan syyn ryhtymään vaivannäköön. Siinä odotellessa saattaa toiminta lopahtaa lähes kokonaan, kuten kävi täälläkin.

Luovan tauon jälkeen se tosin polkaistiin uudelleen käyntiin, juuri kun yhdistysrekisterin punakynä oli vetämässä viivaa Valkeakosken Radioamatöörit ry:n nimen päälle. Katsottiin, että nyt on korkea aika tallentaa katoavaa kansanperinnettä eli panna muistiin paikkakunnan amatöörien tekosia 40 vuoden takaa.

Pikaoikeudenkäynnissä velvoitettiin allekirjoittanut käymään tähän tehtävään. Mieluisa komennus sikäli, että alkuajoista on armoitetun sana- ja kynäniekka **Raunon** OH3QC:n yksityiskohtaisen tarkkoja päiväkirjapakinoita monen vuoden osalta. Hänen kiinnostuksensa valokuvaukseen tuotti lisäksi suuren määrän kellollisia otoksia eri tilaisuuksista.

Lehdistö on aina halunnut tietää avaruuden ritareiden toiminnasta, joten artikkeleita on ollut ja niitä on kiitettävästi taltioidu leikekirjoihin. Ne heijastelevat asioita, joista suuri yleisö on kiinnostunut. Neljäkymmentä vuotta ei tunnu kovin pitkältä ajanjaksolta, mutta radioamatöörien historiassa se on ollut todella merkittävä harppaus. Itse valmistetuista laitteista on siirrytty modernin tietoliikenteen tasolle.

Koska silloin olimme nuoria kaikki, niin vielä löytyy paljon perustamisaikojen jäseniä itse asiassa kuultuna. Kaikkea tapahtunutta ei ole dokumentoitu, joten suullinen perimätieto on ollut arvokkaana apuna. Ja voinhan todeta runebergiläisittäin: "Jotakin ehkä tietäisin, olinhan siellä minäkin".

Parhaat kiitokseni kaikille historiikin laadintatyössä avustaneille!

Topi Collin OH3KOH ex OH3TI

TATU SIVULA, MITÄ OLII ENNEN KERHOA?

Olin saanut radiokipinän jo pikkupoikana. Asevelvollisuutenikin palvelin viestissä, jossa sain sähkötyskoulutuksen ja perehdyin radiotekniikan perusteisiin. Koulutuspaikka oli Karkussa, jossa samaan aikaan palveli myös **Halmeen Veikko** Kärjenniemestä, tuleva amatööri hänkin.

Sotien jälkeen asuimme Villbergin talossa Kenttämäen ja Mallasvedenkadun kulmauksessa. Muistan kun **Viherkosken Jaskan** kanssa rakensimme silloisen "Harrastelija" -lehden ohjeen mukaisesti 1-putkiset radiopuhelimet. **Jaska** asui siinä lähellä ja sovimme että kutsumme ja kuuntelemme vuorotellen. Jostain syystä kuuluvuus oli äärimmäisen huono. Keksinkin silloin koplata hiilimikrofonin vanhan Hornyphonin äänilevysoittimen koskettimiin ja otin lisäkovaäänisen liittännästä ulos vahvistetun signaalin suoraan laitteeseemme. Vähän päästä näin **Jaskan** tulevan juosten ja huutavan jo kaukaa: "Lopeta ihmeessä, sun äännes kuuluu kaikista kulmakunnan radioista!" **Jaska** oli huomannut, että äitinsä radiosta oli aamu-

hartauden sijasta tullut minun kutsuani ja juostessaan Mallasveden katua oli vielä Eerikäisen avoimesta ikkunasta kaikunut ämyrin täydeltä: "HUOMIO PAJA, TÄÄLLÄ KENTTÄ, KUULUUKO?"

Siihen loppuivat siltä erää kokeilut. Pelästyimme, koska samoihin aikoihin oli Suomessa joku tuomittu ankariin sakkoihin luvattomasta radiolähetyksestä. Piilotimme visusti radiopuhelimen tekeleet.

Jaakko Viherkoski oli muuten armoitettu kokeilija ja rakentelija. Hän rakensi silloin vielä harvinaisen dynaamisen mikrofoniinkin, joka sitten päätyi jonkun orkesterin käyttöön. Kun ensimmäisistä nauhureista kuultiin, teki **Jaskakin** ihan toimivan teräslanka magnetofonin. Vieläkin on kerholla tallella **Jaakon** lahjoittama sähkötyssummeri - vanhasta höyryradion kuulotorvesta tehty. Viherkosket muuttivat sittemmin Kanadaan ja lupaava amatöörin alku häipyi merten taakse.

Töiden perässä kulkeuduin sitten Kymenlaaksoon, jossa kävin myös amatööritutkinnossa ja sain tunnuksen OH5PM, eli "viitosten Pitkä Mies" (miten kuvaava suffiksi! laat.huom.), niin kuin minua haukkuivat.

Kierros umpeutui tänne Koskiin sitten 50 -luvulle tultaessa. Perhe oli jo perustettu ja asustelimme vanhassa Miettisen lihakaupparakennuksessa Kauppilanmäessä. Minulla oli jonkinmoinen kotitekoinen lähetin vaihdettavilla keloilla, mutta vastaanottimena oli aluksi ihan tavallinen BC -kone. Tiedät, ettei siinä voinut olla kelvollisia bandeja kuin muutaman millin levyisenä sen epätarkassa asteikossa! Myöhemmin sitten oli parempia mutta kuitenkin kotikutoisia rigejä. Asematunnukseni muuttui lääniä vaihdettaessa ja se on ollut siitä lähtien OH3OV.

Liikennöinti oli melko väljää, ja mm. Yhtyneiden puutavarahinaajat käyttivät 80 m amatöörialuetta yhteyden pidoissaan. Taisi siinä tulla välillä rikottua hyvää liikennöintiä tapaa ja huudeltua kippareille.

Tutustuin sitten Kärjenniemessä asuneeseen **Saresalon Raunoon**, joka oli heti viestissä selvittänyt amatööritutkinnon ja saanut tunnuksen OH3QC. Toisesta alan harrastajasta oli huomattava tuki.

Yhdessä rakenneltiin ja kulmakunnan pojat kiipesivät antennija pihapuihin. Puuhailumme oli herättänyt laajempaakin huomiota. Tuli siinä ihan luonnostaan mieleen, että täällähän olisi riittävästi saman henkistä porukkaa vaikka kerhon perustamiseen.

TOIMINTA KÄYNNISTYY

Eipähän sitten muuta kun toimeen. Kun vielä löydettiin Yhtyneiden voimalaitokselta paikkakunnan kolmas radioamatööri **Aarne Ekberg** OH3SN, olikin koossa kerhon perustamiseen riittävä ydinryhmä. Valkeakoskella tosin oli jo 86 rekisteröityä yhdistystä, mutta arveltiin yhden vielä sopivan joukkoon. Kutsu paikallisessa lehdessä keräsi tusinan verran asiasta kiinnostuneita Yhtyneiden Paperitehtaiden Tervasaaren luentosaliin 17.6.1953.

Nämä peruskiven muuraajat olivat:

- Tatu Sivula OH3OV
- Aarne Ekberg OH3SN
- Rauno Saresalo OH3QC

- Martti Aunola
- Bruno Mitikka
- Allan Sillanpää
- Jaakko Viherkoski
- Ensio Engström
- Reino Isotalo
- Pekka Luukka
- Toivo Santala (OH3UI)
- ToimiTuppurainen

Tilaisuuden avasi ja harrastetta esitteli **Tatu Sivula** OH3OV, joka tästä aloitti pitkän uransa kerhon puheenjohtajana. Hänen kautensa on käsittänyt käytännöllisesti katsoen koko kerhon toiminta-ajan. Ensimmäiseen johtokuntaan tulivat valituiksi: **Allan Sillanpää**, **Bruno Mitikka**, **Aarne Ekberg** OH3SN ja **Rauno Saesalo** OH3QC.

Alkuaikoina oli mukana useita vain muuten sähkötöistä kiinnostuneita tai innokkaita yleisharrastelijoita. Perustajista vain yksi - **Toivo Santala** - valmistui aikanaan radioamatööriksi. Suurimmillaan jäsenmäärä oli perustamisvuoden lopulla, jolloin kirjoilla oli 20 harrastajaa.

Kerhon perustarkoitus oli kuitenkin kasvattaa ja kouluttaa varsinaisia radioamatöörejä. Erinäisten kommellusten jälkeen saatiin perustyökalu eli summeri kuntoon ja sähkötysharjoitukset pantiin alulle. Alusta pitäen amatööreihin myötämielisesti suhtautunut Yhtyneet Paperitehtaat luovutti käyttöön Tervasaaren luentosalin, jossa pidettiin tiiviisti sähkötysharjoituksia ja tekniikkaluentoja. Näitä veti jo varusmiesaikoinaan kouluttajana toiminut **Rauno** OH3QC. "Kyllä se on siunattu asia, että nämä vehkeet saa pelaamaan ainakin taululla ja liidulla!"

Heti perustamisvuonna kerho sai kelpo julkisuutta OH3OV:n pidettyä sytyttävän puheen radioamatööriydestä "nuorisoparaatissa". Tilaisuus oli nuorisotyölautakunnan Tietolan koululla järjestämä harrastemahdollisuuksien esittely. Vielä suurempi yleisömenestys Tatulla oli YPT:n harrastusnäyttelyssä. Asema oli nopeasti kasattu ja osittain vielä kokeilematon, mutta ratkaisevalla hetkellä yleisön edessä se kuitenkin toimi. Selostuksissaan toimittajat tituloivat häntä teknikoksi ja aseman teho ilmoitettiin 50 kilowatiksi. Ensimmäinen palkinto "sähkötöiden" sarjassa!

Huolimatta kroonisesta rahapulasta innostus oli korkealla. Kerjäyskierros radioliikkeisiin tuotti sekalaista tavaraa rakentelun perustaksi. Kukin tutki omia nurkkiaan ja kartutti kerhon välineistöä. Etunenässä aina hyväsydäminen **Veikko** "Vic" **Halme** OH3RE, tuleva jäsen sitten merimieselämään kyllästyttyään. Hän jopa auttoi usein rahallisesti kerhoa velkojen alkaessa kaatua päälle.

Kauppalan kanssa välit sen sijaan takeltelivat. Apuraha-anomukset evättiin milloin minkäkin takia. Oli kuulemma liian vanhaa jäsenistöä, leimattiin askartelukerhoksi ja taidettiin epäillä jopa ammattiyhdistysliikkeeksi.

Tuli muutakin jobinpostia. Aivan yllättäen siirtyi ajasta iäisyyteen perustajajäsen **Bruno Mitikka**. Hän oli ammatiltaan radioasentaja ja valmistautumassa hyvää vauhtia pätevyyskokeisiin. Kerho menetti hetkessä tärkeän perustekniikan tuntijan.

Valmennuskurssi jatkui ja tulostakin syntyi. Ensimmäiset oman kerhon kouluttamat amatöörit olivat **Topi Collin** OH3TI ja **Toivo Santala** OH3UI. He läpäisivät

hyväksyttävästi pätevyystutkinnon Riihimäen Viestirykmentin kokeissa kevättalvella 1954. Taisipa olla juuri silloin se legendaarinen Suomen suurin osallistujajoukko, 80 testattavaa samalla kertaa! Kerhossa pantiin uusien siviili amatöörien valmistuminen tyytyväisyydellä merkille. Tuohon aikaan hamssit tehtiin pääsääntöisesti puolustusvoimain koulutuksen kautta.

Toiminta nytkähti taas merkittävästi eteenpäin, kun kerhohuone löytyi Lotilan ammattikoulun tiloista rehtori **V.P.Suihkon** ystävällisellä avustuksella. Olihan se kylläkin levoton ja hieman kaukana keskustasta, mutta paikka kuitenkin rakentelulle. Kerholla oli vanha kotitekoinen liikennevastaanotin ja pieni lähetin kyhättiin itse. Katolle vedettiin 40 m:n dipoli ja suosittu Hertz. Työskenneltiin omilla kutsuilla, koska kerhon lupa ja asematunnus viipyivät byrokratian rattaissa. Yriteltiin jopa antaa viikoittaista bulletiiniä vähän niin kuin mainosmielessä, koska 40 m:n alue oli löydettävissä jokaisesta yleisradiovastaanotimesta. Hyvä ajatus hiipui muutaman kerran jälkeen asian puutteeseen.

Kerran **Santalan Toivo**, OH3UI workki kerholla yksinään ja kopeloi avonaisen lähettimen takaa kelan ulosotoista hoidettavaa antennin viritystä. Käsi sattui osumaan "lyytin" napoihin, jolloin kova sähköisku heitti niin aseman kuin operaattorin lattialle. Siitä viisastuttiin ja pyrittiin jatkossa työskentelemään pareittain. Samainen **Santalan Toivo** oli jo silloin todellinen radioamatööri. Hän rakensi itse aivan alusta kaikki laitteensa. Vastaanottimena oli pitkään 3 -putkinen suora!

Rahapulan vaivatessa pyydeltiin rohkeasti avustuksia. Liiallinen rehellisyys harmitti jälkeensä. Kun OH3QC oli saanut lupauksen Säteriltä rahallisesta tuesta, kysyi sos.päällikkö **Jakonen** paljonko sitä puuttui budjetista. **Rauno** yllättyneenä muistelemaan että viisituhatta... "No sepä hyvä ettei enempää", sanoi **Jakonen**, "meillä nimittäin olisi ollut varaa antaa aina 15.000 markkaan asti!".

Rakentelu jatkui taas. Ostettiin armeijan ylijäämävarastoista vanhaa viestivälineistöä. Poistimme puhelinparistoilla toimineet "lamput" ja korvasimme ne uusilla vaihtovirtaputkilla. **Nikkasen Kössi** teki hyviä muuntajia, niin että paristokäytöstä päästiin kokonaan jolloin tehoakin löytyi 15 watin paikkeille. Tällä tavoin oli mahdollista päästä ääneen vähin kustannuksin. Suurelle osalle jäseniä se olikin sopiva pehmeä alku, koska laitekanta oli tuttua viestikoulutuksen ajoilta.

Kerhon omaa kalustoa pyrittiin uusimaan asematunnusta odoteltaessa. Kun rahahanoja ei muuten saatu auki, turvaututtiin vekselilainaan johtokunnan jäsenten henkilökohtaisella takauksella. Tiedossa ollut OH5PE:n liikennevastaanotin Eddystone S 556, sen ajan suosikkeja, siirtyi kohtuuhinnasta Valkeakoskelle. Asemakalusto alkoi olla kunnossa, mutta Lotilan ammattikoulun kerhotilat eivät olleet yksin amatöörien käytössä. Levottomuus sekä ilkeä lisäntyivät ja nuohooja vihasi katolla risteileviä antennilankoja. Lopulta katsottiin viisaimmaksi kerätä laitteet turvaan ja haeskella uutta asemapaikkaa.

Kerhon perustamisesta oli kulunut kaksi vuotta. Oli sopiva aika vetää henkeä ja keskittyä vaikkapa yksilösuorituksiin. Keksittiin pitää jäsentenväliset kontestit ja suunniteltiin oma kunniakirja tuleviakin tarpeita varten. Kilpailuun laadittiin tarkat säännöt ja se vietiin läpi huumorimielisellä uholla.

Tulokset julkaistiin asianmukaisin menoin:

OH3QC	25 maata	76800 pist.
OH3TI16	27800	
OH3TC	276	
OH3OV	10	

Vahinko vain, että perinnettä ei jatkettu ja komea kunniakirjakin on hävinnyt vuosien saatossa.

Yhä haussa olevaa asemapaikkaa ja -tunnusta odoteltaessa koulutettiin uusia hamsseja ja paranneltiin rigejä. Tuolloin 50 -luvun loppupuolella alkoi maassa italialaisen Gelson edulliset ja monipuoliset amatöörilaitteet vallata markkinoita. Totta kai täälläkin elettiin ajan hermolla ja varsinkin Gelson halvasta VFO:sta rakenneltiin lähes jokaiselle kunnan lähettimet.

Kuten kuulemma kaikkialla maassa, myös täällä taisteltiin todellisten tai kuviteltujen radiohäiriöiden kanssa. Useimmiten nämä valitukset olivat kaunasta ja tietämättömyydestä sikiäviä. Toki oli yleisradion kuunteluun käytetty kalusto perin vanhaa ja epäselektiivistä ja amatöörien laitteet melkoisen avonaisia. Kyläläisillä oli vielä jopa häiriöalttiita "suoria" vastaanottimia joilla kuunneltiin pitkäaaltoista Lahtea. Kerhomme oivalsi solmia ystävälliset suhteet paikalliseen Yleisradion häiriötarkastajaan **Tauno Ihalaiseen**. Hän ja vaimonsa **Aino** toimivat lisäksi vuosikaudet kerhon tilintarkastajina.

Erilaiset työskentelytodisteet ja kilpailut alkoivat kiinnostaa. Huolimatta alokasmaisesta kokemattomuudesta saavutettiin nopeasti merkittäviäkin tuloksia. **Rauno**, OH3QC sai OHA -avardin No 1 Suomessa. Paikkakunnalle alkoi virrata legendaarisia todisteita, kuten WAC, DXCC, WAE... (ja tietysti WDT, - työskennellyt kaikki tamperelaiset!) Todisteinflaation pahimpina aikoina oli QSL - korteissa ahdasta kun piti luetella kaikki saavutuksensa.

Amatööritoiminta oli siis päässyt hyvään alkuun. **Rauno Saresalo**, OH3QC palkittiin liiton standaarilla kerhon eteen tehdystä uhrautuvasta työstä. Sitä oli oleva hänelle vielä vuosikausiksi, sillä taas oli alkanut kajastamaan valoa uuden kerhohuoneiston suhteen.

RADIOAMATÖÖRI NÄKY Y JA KUULUU

Kiikarissa ollut uusi paikka oli Roukon vanha kivinavetta Lotilan lahden tuntumassa. Sitä nimitettiin myös Soutulaksi, koska siinä oli Vesiveikkojen harjoitusvälineistöä. Jälleen kerran Yhtyneet tarjosi apuaan ja osoitti rakennuksen vanhan kanalaosan amatöörien käyttöön. Paikka tosin oli siivottomassa kunnossa, vailla lämpöä, sähköä tai muutakaan mukavuutta. Vuoden 1955 lopussa tehtiin talkoilla kunnostustöitä. Materiaalihankinnoissa saatiin apua Yhtyneiltä ja Säteriltä.

Odotettu suuri päivä koitti 23.11.55 jolloin kerhon asematunnus - OH3AB - saapui postissa. Tapaus antoi uutta potkua toiminnalle. Kerhotilaa paranneltiin sähköistämällä ja tapetoimalla kylmät kiviseinät. Paikan ehkä ainoa plussa oli erilaisten antennien huoleton asennus. HERTZ vedettiin ulos ja vintille yritettiin FOLDED DIPOLIA. Kun vielä saatiin iso petroolilämmitin lämpöä antamaan, niin

ensimmäinen QSO voitiin pitää vuoden 1956 maaliskuussa. Keväällä sitten rakenneltiin katolle ongenvavoilla tuettu ZL-SPECIAL, joka siihen aikaan oli amatöörien keskuudessa varsin suosittu antenni. **Ossi Kekkonen**, OH3TC kiinnitti kehikkoon tekemänsä suuren peltisen asematunnuksen OH3AB. "Ensimmäistä kertaa näemme kutsun antennissa, useimmiten se sieltä kuuluu" kirjoitti OH2YV RADIOAMATÖÖRISSÄ. Osaavana metallimiehenä tunnettu OH3TC valmisti vauhtiin päästyään sarjan vibroplex -sähkötysavaimia omien ja muiden tarvitsijoiden käyttöön. Paikan viihtyisyyttä ilmeisesti yliarvioitiin, sillä kylmyys esti talvisaikaan työskentelyn. Pari vuotta toimittiin joten kuten, mutta sitten täytyi taas kerätä arvotavarat parempaan talteen.

Kerho piti amatööripropagandaa yllä lehtiartikkelein ja näkyvillä tempauksilla. Erinomainen kohde oli vuoden 1957 kansainvälinen geofysikaalinen vuosi, jolloin tiedemiehet pyysivät amatöörejä avuksi selvittämään revontuliheijastumia. Paikallislehti otti kiitollisena vastaan aineistoa. Valkeakoskella seurattiin tiiviisti Neuvostoliiton SPUTNIKIN, ensimmäisen "keinokuun" lähettämiä merkkejä, joita sitten kommentoitiin lehden toimituksen ja amatööriemme voimin.

Vuosi 1957 oli muutenkin runsastapahtumainen. OH0 tuli silloin uudeksi DXCC -prefiksiksi ja aiheutti luonnollisesti suuren kysynnän. Kerhomme jäsenet kantoivat kortensa kekoon järjestämällä näyttävän PEDITIOON AHVENANMAALLE. Retki tehtiin kahdessa osassa. Ensimmäisessä ryhmässä olivat OH3TC **Ossi Kekkonen** ja OH3TI **Topi Collin** ja toisessa OH3UI **Toivo Santala**, OH3QC **Rauno Saresalo** sekä OH2RD **Veikko Halme**. Asuttiin viikon verran tilapäisessä majoituksessa ja workittiin satoja yhteyksiä /0 -kutsuilla. Retken tuloksista saatiin näyttävä kooste lehtiin, jopa QST:ssä oli artikkeli tapahtumasta, puhumattakaan Ålands Tidningenistä. Yllättäen löytyi uutinen kuvien kanssa myös tsekkiläisestä amatöörien lehdestä.

Seuraava esiintyminen oli vuoden 1960 Valkeakosken nuorisoviikon NÄYTTELY Tietolan koululla. Luokkahuoneeseen saatiin rakennettua toimiva asema ja seinille runsaasti informaatiota. **Veikko** OH2RD esitteli tekemänsä transistoritekniikkaan perustuvan pienoislähettimen. Suuresta esittelytaulusta kävi selville mm. kerhon työskentelyluvalliset 12 amatööriä. Muut jäsenet olivatkin jo pudonneet toiminnasta tai erotettu jäsenmaksu rästiläisinä "Jos oksa ei tuota hedelmää, on se karsittava pois" -periaatteella.

SRAL:n KESÄLEIRI VALKEAKOSKELLA

Kerhon jäsenet olivat vuosien kuluessa käyneet SRAL:n kesäleireillä eri puolilla Suomea. Ihan luonnostaan heräsi ajatus että miksi ei leiriä myös meille. Liiton kesäleiriä oli kaavailtu vuodeksi 1963 Tampereelle. Omien järjestelyvaikeuksien takia he ehdottivat pitopaikaksi Valkeakoskea. Sijaintimme oli keskeinen ja kerho täytti samalla 10 vuotta.

Tatu Sivula OH3OV oli valittu vuonna 1962 SRAL:n hallitukseen, joten anomus Liiton kesäleiristä Valkeakoskella meni kirkkaasti läpi. Mittavat valmistelutyöt aloitettiin ja sponsoreiksi saatiin kaupungin lisäksi YPT sekä laitemaahantuoja. **Vuokko**, OH3ND oli laatinut runomuotoisen kutsukirjeen joka suunnattiin lähinnä

kaikille kerhoille. Itse leiripaikaksi oli valittu Hakapirtti. Antennien vetomaisemat olivat mahtavat; korkeisiin puihin vedettiin G5RV ja W0W0 ja myöhemmin vielä saatiin "Hy Gain" vertikaali. Eri laitemaahantuoajat antoivat leirin käyttöön Gelson ja Lafayetten laitteita, joista pystytettiin kaksi toimivaa asemaa. Lisänä oli noviisiasema ja Roukon vesitornissa 144 MHz:n rigit antennineen.

VIIKON MITTAINEN JUHLALEIRI oli suuri menestys. Kävijöitä oli 270 henkeä ja yhteyksiä workittiin lähes 600 kappaletta. Vesitornista työskenneltiin 2m:llä 4 maahan ja onnistuttiin tekemään pituusennätys Kajaaniin. Näiden saavutusten ansiosta OH3AB sai aikanaan OHA-VHF todisteen No 33.

Sää suosi tapahtumaa koko viikon ajan niin että vapaa lomailukin onnistui Hakapirtin väljissä oloissa. Itse SRAL oli tyytyväinen leiriin ja sitä pidettiin järjestelyiltään siihenastisista parhaimpana. Kävijämäärä oli niinkään ennätysluokkaa. Paikalla pyöri ajoittain oikein mediasirkus, kun Yleisradion toimittajat, tv:n kuvaajat ja lehtimiehet hyörivät alueella. Artikkeleita leirijasta ilmestyi lukuisasti lehtien palstoille.

Suurimmassa helteessä kaiken onnistumisesta olivat leiripäällikkö **Tatu Sivula**, OH3OV + XYL **Kirsti** sekä leiriväapelit **Rauno** OH3QC että **Veikko** OH2RD unohtamatta muitakaan kerhon jäseniä.

Leirivuoden lopulle ajoittui huomioitava tapahtuma. Liiton toimistonhoitaja **Niilo Kuusisto**, OH2XK täytti tuolloin 50 vuotta. "**Nipa**" oli laajalti tunnettu persoona kautta maan ja hänellä oli erityisen lämpimät suhteet OH3AB:n jäsenistöön. Täällä heräsi ajatus -idean isänä OH3QC tietysti - muistaa **Nipaa** lahjashekillä. Keräyslistoja jaettiin amatööreille kautta maan. Valkeakoskelle avattiin tili, jolle kertyi noin 1000,- luovutettavaksi päivän sankarille.

Aina näyttävien tapahtumien jälkeen innostus amatööritoimintaan on korkealla. Kokelaskursseille saatiin runsaasti osanottajia ja muutama jaksoi loppututkintoon saakka. Uusi lämmin kerhotilakin saatiin Roukon yhteiskoulun väestösuojasta. Sen järjestäminen uumoili jo ajatusta amatöörien käyttökelpoisuudesta väestösuojelun tehtävissä. Antennivaikeuksista johtuen ei toimivaa asemaa kuitenkaan saatu, vaan paikka oli enimmäkseen kokoontumis- ja kurssipaikkana.

Vuoden 1960 puolivälissä monenlaiset kiireet ja esteet alkoivat vaivata aktiiveja. Toiminta alkoi hiipua ja viimeiset nuoret hamssit häipyivät opiskelemaan jälkeä jättämättä. **Tatun** OH3OV viisivuotiskausi SRAL:n hallituksessa päättyi 1967. Kerhuhuone menetettiin ja se oli lopullinen QRT yhdistysmuotoiselle toiminnalle. Viimeinen pöytäkirja kirjoitettiin 26.2.1967...

JUHLIA JA VIERAILUJA

Radioaaltojen välityksellä solmitaan ystävyyssiteitä kautta maailman. Ei ole vallon tavatonta että joku niistä johtaa ihan nokka QSO tilanteeseen. Aktiivinen 50 -luku oli paljolti näiden yhteensattumien aikaa. Useimmat tuttavuuksista saivat alkunsa aviopari **Vuokon** OH3ND ja **Raunon** OH3QC ahkeran fone työskentelyn ansiosta.

Eräs mieliin jäänyt oli ranskalainen **Jean Amable** F8QB, Suomen ystävä, "Ranskan Jussi", joka puhui hyvin kieltämme opittuaan sitä lukemalla tarinoita hölmöläisistä! Eräänä kesänä hän ilmestyi Valkeakoskelle tapaamaan paikallisia amatöörejä. Iloinen veikko, joka kierteli paljon tuttavissaan ympäri maata liftikyйдillä.

Amatöörien kansainvälinen maine aikaansai tapaamisia ulkomaalaisten kanssa. Yhtyneillä ja samalla työväenopistolla oli englannin opettajana ummikko skotti miss **Muriel Murdoch**. Totta kai sana kulki ja johti amatööriaatteen esittelyyn. Yritettiin vimmatusti OH3QC:n asemalta yhteyttä hänen kotikaupunkiinsa Glascowiin - tuloksetta. Saatiin tietenkin kaikki muut Ison Britannian prefiksit mutta ei Skotlantia!

Kuusikymmentälukuun kuuluivat Yhtyneet - Reed & Co väliset urheilutapahtumat. Kerran tehtiin juttua "Työn äärestä" lehden toivomuksesta mukana olevan englantilaisen amatöörin tapaamisesta. Lopuksi kävi selville, että mr. **Mayat** ei ollutkaan ITSE radioamatööri, vaan eräs hänen hyvä tuttavansa. Juttu tehtiin kuitenkin poseerauskuvien kanssa tehtaan kentällä ja täydestä meni.

Viimeisimpiä tuttujen näköispainoksia oli Amerikoista ensimmäistä kertaa Suomeen ja Valkeakoskelle poikennut pastori **Alex Kokkonen**. Hän oli toisen polven siirtolaisia. Kotona täytyi puhua suomea vanhemmille ja niin oli kieli säilynyt. **Kokkonen** toimi Amerikan mantereen suurimman suomalaiskirkon pappina Calumetin kaupungissa. Täällä käydessään hän jo tosin oli eläkkeellä ja radioharrastuskin jäänyt TVI haittojen vuoksi. Aikoinaan tuli pidettyä kielitaitoa yllä amatööribandeilla ja usein juuri **Raunon** OH3QC kanssa. **Alex Kokkonen** oli lisäksi runoilija ja tunnustusta saanut kääntäjä.

Jotkut ulkomaiset ystävyudet ovat jatkuneet vuosikymmenestä toiseen kirjeenvaihdon välityksellä vaikka aktiiviura jo olisi päättynyt. Tapahtui myös "oppilasvaihtoa" eli amatöörien lapsien majoittamista ja opastamista vieraassa maassa.

JA SITTEN ME JUHLITTIIN.....Kuulostaako vieraalta? Ehkä niin, mutta ajan kuvaan kuului 1960 molemmin puolin reippaanlainen seuraelämä. Kerholaisten keskuudessa vaikutti "ham spirit" ja tunnettiin kiinteätä yhteenkuuluvuutta. Kun tunnetusti workkiminen on yksinäistä puurtamista niin kaivattiin jonkin tapaista ajatusten ja kokemusten vaihtoa nokkakusojen tasolla. Saatettiin kokoontua syntymäpäiville tai käytiin joukolla elokuvissa.

Joskus otettiin vastaan vappua:

M E N U 30.4.56

DX -baar OH3QC

RUOAT mrs OH3UQ

DRINKS mrs OH3QC

CANAPE Ranskan- ja ruisleipää + Humppilan voita

LÄMMINRUOKA Jalkinetyöntekijän lohi, maa-artisokkaa, porkkanaa and turkis Tabacko

DRINKS Aque vitae (SIMAA,alkup.) RICHARD LEIJONAMIELI, Song of WARZAWA

COCTAILS OCEAN - rauhaisa uni-drink!

HECLA mikään paikka ei jää tutkimatta, ja tanssissa on aina tilaa ympärillä!

ILLALLISTANSSIAISET: radion tahdissa, puku vapaa mutta pakollinen.

Silloin tällöin järjestetyt "pippalot" tarjosivat palautumiseen oivallisen tilaisuuden. Mukaan kutsuttiin lisäksi suhdetoiminnan kannalta tärkeitä henkilöitä. Ikimuistoisten juhlien sarja aloitettiin vuonna 1955 joulujuhlilla kaupungin kerhomajalla, joka olikin sitten useaan otteeseen eri teemaisten yhdessäolojen keskus. Toinen suosittu paikka oli Kiltala, jossa oli "kevätkurnuttajaisia" ja Banzai -juhlia.

Maineemme juhlien järjestäjänä levisi maakuntaankin. Vierailijoina oli hamsseja ympäri Pirkanmaata. Aina valmiina saapumaan olivat OH2RD ja OH2XK Helsingistä. Ennen pitkää saimme vastakutsuja. Tuli käytyä OH3NQ:n vieraana Luopioisissa ja OH3UO:n luona Renkossa. Ja, ja ... olihan niitä.

Eivät kaikki tilaisuudet sentään menneet viihteen puolelle. Kun perinteeseen uhkasi tulla liian pitkä tauko, alettiin kaipailla jälleen jonkin muotoista yhteydenpitoa. OH3AB:n aloitteesta kutsuttiin vuonna 1966 kaikki OH3 -läänin kerhoasemat yhteiseen neuvonpitoon ravintola Viidennumerolle, jossa juotiin kahvit -vaihteeksi ilman pullaa. Joka puolella tunnustettiin yhteydenpidon tarve. Yhteiset luento-, retki- ja saunailta tapaamiset olivat saivat kannatusta. Hyvät ideat jätettiin muhimaan, eikä mitään kiinteätä organisaatiota katsottu tarpeelliseksi perustaa.

Aika oli kuitenkin tehnyt tehtävänsä eikä kerhon jäsenistöä saatu enää innostumaan. Alkoi pitkä hiljaiselon kausi vailla virallista toimintaa.

VAPAAEHTOINEN PELASTUSPALVELU

Hiljaisen kauden aikana tapahtui kuitenkin jotain. Jo vuonna 1963 oli ollut ensimmäinen yhteydenpito paikalliseen väestönsuojelulautakuntaan. Tuolloin OH3OV ja OH3QC olivat kokeilemassa lautakunnalle malliksi lähetettyjen radiopuhelinten kantavuutta lähialueella. Tukiasema oli Sorrilan koululla ja autopartio liikkui Sääksmäen suuntaan. Tulokset vaihtelivat maaston mukaan. Radioamatöörit tarjoutuivat antamaan apuaan edelleenkin, sillä kerholähettimessä oli tarkoitushakuisesti 28 MHz:n hätäliikennealue.

Noihin aikoihin perustettiin Valkeakoskelle erillinen pelastuspalvelutoimikunta SPR:n aloitteesta. Ihan urauurtavaa Suomessa. Siihen kuului viranomaisten lisäksi eri järjestöjä, mutta amatöörien osuus ei aluksi ollut mainittava. Pian kuitenkin havaittiin joka tilanteessa toimivien viestiyhteyksien merkitys ratkaisevaksi ja vain radioamatöörien kykenevän siihen.

Suomen radioamatööriliitto totesi vapaaehtoisen pelastuspalvelun kuuluvan hyvään "ham spiritiin". Kesti kuitenkin vielä toistakymmentä vuotta ennen kuin asia synnytti järjestäytyneen toiminnan amatöörien keskuuteen. Valkeakosken kerho tuli mukaan näyttävästi kun Tatu OH3OV valittiin kolmospiirin PEPA -manageriksi vuonna 1978. **Tatu** kuului samalla paikalliseen pelastuspalvelutoimikuntaan ollen sen puheenjohtajana vuosina 1985 - 88. Radioamatöörien tarjoama asiantuntemus käytettiin hyödyksi sitten lisäkursseilla maan eri puolilla. Virassaan OH3OV kiersi kouluttajana ja esittelijänä piirinsä eri kolkissa ja välistä laajemmaltakin Suomea.

Amatööriemme kuntoa on testattu monenlaisissa etsintä- ja harjoitustilanteissa. Suurin operaatio tositilanteessa oli tankkeri ANTONIO GRAMSCI kiville ajon seuraukset. Tämä talvella 1987 tapahtunut iso öljykatastrofi Porvoon edustalla käynnisti suuren torjuntaoperaation. Viranomaisten, SPR:n ja SRAL:n toimesta laadittiin suuri toimintakaavio. **Tatu Sivula** määrättiin radioamatöörien viestipäälliköksi ja suunnittelemaan radioverkkoa. Viikkojen työn tuloksena saatiin valmiuteen mittava kalusto ja lähes 200 amatööriä jäi odottamaan H-hetkeä, jäiden lähtöä ja rantojen saastumista. Yllättävä luonnonilmiö - öljyn katoaminen - peruutti kuitenkin operaation. Hälytysvalmiudessa OH3AB:n osalta olivat OH3OV, -3LP, -3LW, -3QG, -3BN, -3NCA, ja -2YV.

Onneksi mitään vakavaa katastrofia ei "oikeesti" ole tapahtunut. Kokemukset niihin varautumisesta ovat olleet rohkaisevia. Toimivat viestintäyhteydet ovat olleet kiistatta radioamatöörien ansiota.

Vapaaehtoiseen pelastuspalvelu valmiuteen aiemmin Valkeakosken osalta ottivat osaa **Tatun** lisäksi OH3QC, -3ND, -3QG ja -3OB.

Myöhemmin oltiin myös mukana hoitamassa turvaliikennettä rallikilpailuissa ja tiepalvelun "Operaatio lumihuutaleessa". Silloin mukana kentällä oli uudelleen virinneen kerhotoiminnan ansiosta uutta amatööripolvea, kuten OH3KO, -3FZ, -3LP, -3LW, -3BN, -3VB -3NA ja -3NCA.

Tatu Sivula OH3OV oli piirin PEPA -managerina yhtäjaksoisesti vuoteen 1990 saakka. Sen jälkeen hän on jatkanut kerhon yhteyshenkilönä.

"ANNA BELLAN" UUSI TULEMINEN.

Varsinainen yhdistystoiminta oli hiipunut vuoden 1967 vuosikokoukseen. Uudelleen se virkistyi lähinnä **Kauko Valliuksen** OH3KO ansiosta. Hän ja muutamat paikalliset LA -harrastajat tutustuivat tiepalveluliikenteessä amatööreihimme. Kiinnostus aatteeseen heräsi ja kerhon "vanhat parrat" toivottivat uuden sukupolven tietysti lämpimästi tervetulleeksi. Vuoden 1981 lopulla pidettiin käynnistäjäisiksi valmistava vuosikokous. Siinä valittiin **Kauko Vallius** toistaiseksi

OH3AB:n puheenjohtajaksi ja päätettiin viipymättä aloittaa radioamatööritutkintoon tähtäävä kurssi.

Oman huoneiston puuttuessa kokoonnuttiin Koivunkololla. Seuraavan vuoden kuluessa siellä ennätettiin järjestää jo toiset valmennuskurssit. Osanottajia oli runsaasti ja uusia hamsseja valmistui merkittävästi. Kun varsinainen vuosikokous 1983 pidettiin, niin puheenjohtajuutta jatkoi **Kauko Vallius** OH3KO kuten sitten kolme seuraavaakin kautta. Kokouksessa valittiin taas sääntömääräinen organisaatio kehittämään uudelleen virinnyttä kerhotoimintaa. Jäsenhankintaa kohdistettiin nimenomaan lähiseudun sitoutumattomiin amatööreihin. Siinä onnistuttiin jopa niin hyvin, että valtaosa aktiiveista on ollut Valkeakosken ulkopuolisia.

Huoneistopulaan tarjosi Yhtyneet Paperitehtaat Oy kellarihuoneistoa Kanavakatu 9. Tila ei kuitenkaan ollut tyydyttävä. Antennien vetomahdollisuudet olivat olemattomat ja muutenkin kolkkoa. Muutoinkin oli kokemuksia sopimattomista kerhotiloista. Loistava ratkaisu olisi ollut vesitornin tilat, mutta suunnitelma ei sopinut kaupungille. Kuitenkin saatiin lupaus asematiloista entisen postitalon vintiltä.

Kokoontumiset jatkuivat toistaiseksi Koivunkololla nokkakusojen ja opiskelun merkeissä. **Make** OH3WZ piti hyödyllisen luennon antenniteoriasta. Retkiä tehtiin Viestimuseoon ja liiton kesäleireille. Vapaehtoinen pelastuspalvelu eli tuolloin aktiivisinta kauttaan **Tatun** OH3OV ollessa Hämeen piirimanagerina. Se tarjosi useita viestintäharjoituksia ja käytännön operaatioita. Rallien turvaliikenne amatöörien voimin oli myös ohjelmistossa, joskin se päättyi erimielisyyksiin telehallinnon kanssa.

Näyttelyt ja esittelytilaisuudet tuovat paikalliset hamssit aika ajoin esiin koloistaan. PEPA:n perustamisen 20 v -juhlan yhteydessä vuonna 1984 oli Apian koululla mm. OH3AB:n toimiva radioamatööriosasto. Yleisömenestys oli taattu, kun mukana oli nykyaikaista kalustoa aina RTTY:ä myöden.

Menestyksestä rohkaistuneena pantiin asemat pystyyn uudelleen Valkeakoski -viikolla Työväenopiston tiloihin. Kelit eivät olleet parhaimmillaan, mutta infoa saatiin jaettua. Perinteisen CW- ja SSB:n lisäksi esiteltiin satelliittiasemaa ja RTTY:ä asiantuntijoina OH3BN ja OH3VB. Kuten arvata saattoi, poiki näyttely uuden kokelaskurssin. Siitä valmistui mm. Suomen nuorin radioamatööri, 12 -vuotias **Jani Penttilä** OH3NEP.

Seuraava julkinen esiintyminen tapahtui pari vuotta myöhemmin VIESTI KULKEE SÄHKÖISESTI -yhteisnäyttelyssä. Mukana olivat ne järjestöt, joiden toiminta sivuaa teeman mukaista viestintää. Työväenopistolle oli jälleen pystytetty asema ja yhteyksiä pidettiin uusimmalla kalustolla.

Kerhon jäsenmäärä kasvoi kolmeenkymmeneen henkeen, joka olikin jo kaikkien aikojen ennätys.

Vanhan postitalon saneeraustyöt kestivät pitkään, kunnes lopulta vuoden 1986 alussa OH3AB:lle luovutettiin luvattu n. 30 neliömetrin huoneisto sen ullakolta. Kaupunki ei peri paikasta vuokraa. Myönnytyksenä tosin oli luopuminen vuotuisista avustus määrärahoista.

Oman "kolon" saaminen tietenkin piristi toimintaa. Kokoukset ja koulutukset pidettiin nyt omissa tiloissa ja vieraitakin kävi. Ensimmäinen rigi oli halpa HW-100

ostettuna liiton kesäleirireissulla. Tunnetuista syistä johtuen ei minkäänlaista taloudellista tukea ollut saatavissa kaupungilta. Niinpä nykyinen Kenwood TS 520 transceiver rahoitettiin kokonaan jäsenistöltä kerätyllä RIGIMAKSULLA. Lisähankintoja varten pantiin pystyyn kirpputori kerholle kertyneestä ylimääräisestä tavarasta. Jäsenillä oli edelleen mahdollisuus maksaa kalustoavustusta vuosimaksunsa lisäksi.

Kerhon kehitykseen vaikutti suuresti vaapaa-ajan DX-aktivisti ja monivuotinen kerhon tilintarkastaja **Veikko Velamo** OH3MAF (OH2YV), joka kuuluu kerhon "kalustoon" mökki-QTH:ssaan Valkeakoskella. Hänen rautaisella järjestökokemuksellaan oli käyttöä ja merkittävää myös hyvästä sydäimestä lähtenyt aineellinen tuki

Kaukon OH3KO vihjeestä alettiin rakentaa "ketun rautoja" eli radioamatööri-suunnistuksen välineistöä myyntisarjaksi. Projektin otti hoitaakseen asialle lämmennyt OH3BN, joka suunnitteli ja rakensi laitteen prototyypin että lopullisen myyntiversion. Mukana rakennustalkoissa ja kehittämissä oli aktiivisesti OH3LP ja OH3VB. Lukuisia kuuluvaisuus- ym. kokeita suoritettiin maastossa jopa Yllästunturilla saakka. Paranneltu kuuden kappaleen sarja myytiin Pohjanmaalle. Varojen näin kartuttua täydennettiin taas asemaa.

1990 -luvulle tultaessa oli kalusto lopullisessa kokoonpanossaan. 2 m:n riginä on TS-700 multimode transceiver ja pakettikontrollerina PK-88. Korkealla katolla kohoaa 19 -el. "Tonna" beami, jota rotaattorilla ohjailaan sisältä. HF bandeille on oma lankansa. Paljon kalustoon kuuluvaa kuten erilaisia mittauslaitteita on saatu lahjoituksina. HF-riginä oli TS-520, joka sittemmin vaihtui TS-440S:ksi.

KONTESTIT KIEHTOVAT

Kilpailutoiminta harrasteeseen yhdistettynä kiinnostaa aina joitakin. Kilpailumenestys ei ole osanottoon ainoa motiivi, vaan mukana ollaan esimerkiksi uusien "päänahkojen" tai maiden toivossa. Tilastojen valossa osallistumiset ajoittuvat useimmiten amatööriuran alkuvuosiin, jolloin tutustutaan harrasteen eri puoliin. Nykyään kilpailut ovat yleistyneet, monipuolistuneet ja saaneet jonkinlaisen radiourheilun hyväksymisleiman.

Vuosien saatossa kerholaisia on osallistunut lukuisiin kontesteihin, vaikka itse kerhoaseman tunnuksella OH3AB ei ole ajettu montakaan kilpailua. Menestystä ja saavutusten arvoa on vaikea vertailla. Tästä johtuen koostetta on tehty lähinnä osallistumiskertojen mukaan:

OH3VJ **Hannu** oli erikoistunut VHF:lle. Viimeisinä vuosinaan sijoittui aina kymmenen parhaan joukkoon kotimaan VHF -testeissä. Esimerkillinen kilpailija ja kannustaja lyhyen, mutta aktiivisen uransa aikana.

OH3TI "Tärkeintä ei ole voitto, vaan jalo kilpa". Mieltymykset laidasta laitaan. Kerholaisista kautta aikojen eniten kilpailuosanottoja. **Topi** palasi pitkän QRT -kauden jälkeen tunnuksella OH3KOH kilpailemaan VHF:lle.

OH3LP **Kari** on kilpaillut monipuolisesti eri bandeilla ja modeilla. Kuntakisassa yleisluokassa 1985 4.sija. OHCW - kuntaneuvos Nr:o 8.

OH3UJ **Eikka** erikoistui 15 m FONella SAC kontesteihin ja on saavuttanut 80 - luvulta alkaen siinä jatkuvasti hyviä sijoituksia. On paras kerholainen DX - listalla.

OH3QC Pitkän linjan kilpailumies. **Raunon** ura kesti kerhon alusta viime vuosikymmenelle. Otti osaa valikoiden. Myös menestystä SAC:ssä.

OH3AB Kerhoasemaltakin on kontestejä ajettu. Paras saavutus on OH3AB:n nimissä **Matin**, OH3MMF tekemä ARI -kontestin viides sija maailmassa!

OH3MEO **Jorma**, OH3MMF **Matti** ja OH3NXW **Antti**: Uuden hamipolven edustajat huippuajanmukaisin laittein ovat tehneet hyvää jälkeä viimeaikaisissa suurissa kansainvälisissä kontesteissa.

"KETUNJAHTIA"

Amatöörejä on jo vuosikymmenet houkuteltu ulos raittiiseen ilmaan kuntoaan kohentamaan. Tämä on tapahtunut radioamatööri suunnistuksen (RAS) merkeissä. Meillä kipinä siihen syttyi suuntimien rakentelun ja kokeilun myötä. Ahkerimpia suunnistajia ovat olleet OH3BN **Erkki** ja OH3LP **Kari**. Viimeksi OH3KNC, silloin vielä vain **Suvi**, ylitti lehdistön uutiskynnyksen voittamalla SM- tittelin nuorten naisten sarjassa.

Kerhomme sai järjestettäväkseen vuoden 1993 mestaruuskilpailut, jotka pidettiin 28.8.93 Saajan majalla Kylmäkosken puolella. Palkinnot menivät luonnollisesti vieraille koska oma väki oli järjestelytehtävissä.

Juhlavuoden kunniaksi järjestettiin lyhytkestoinen kansallinen radiokontesti HF bandeilla CW ja SSB modeilla. Tarkastettavaksi tuli 36 kilpailulukia. Parhaat palkittiin kunniakirjoilla.

AMERIIKAN TERVEISIÄ.

Kun eräänä päivänä kuului bandilta suomea hieman vieraalla aksentilla ja uusi tunnus OH3KAS, niin uteliaisuus heräsi. Selvisi nopeasti että kyseessä on vuosikymmeniä sitten Amerikkaan muuttanut ja nyt takaisin palannut OH3AB:n jäsen **Toivo Kuokkanen**, silloinen OH3UQ. Annetaanpojan kertoa itse:

- Well, elämä heitti perheen vuonna 1963 Jenkkeihin Californiaan. Siinä ensin lähes ummikkoina katseltiin muutama vuosi. Sitten alkoi tuntea taas vetoa hamssi - touhuihin ja otin selvää Suomesta lupamahdollisuuksista. Järjestyi niin, että olin ensimmäinen suomalainen joka sai asematunnuksen ns. vastavuoroisuus periaatteen mukaisesti ja olin pari vuotta OH3UQ/W6.

- Tuli muiden kiireiden takia taas kymmenen vuoden QRT. Perusteellinen kun olen, niin lähdin uudelleen näihin touhuihin aivan alusta. Liityin Morphys Radio Schooliin, jonka ainoa tarkoitus on valmentaa läpäisemään pätevyyskokeissa. Koulu oli 2- vuotinen ja sen viimeinen ylin aste, ns. extra luokka kesti 11 kuukautta. Läpäisin kokeet ja sain lopulliseksi kutsukseni KK6P, joka on voimassa muuten vieläkin, aina vuoteen 2001 asti.

- Liityin Etelä-Kalifornian DX-Clubiin, joka on mahtavan laaja seura. Se omistaa useita repeatereita sekä clustereita ja pitää jäsenensä ajan tasalla dx -vihjeillään

ympäri vuorokautta. Asuimme silloin Los Angelesin esikaupunkialueella omakotitalossa. Minulla oli pihalla korkea beamitorni ja KENWOOD 820 -rigit. Jenkit käyttävät "itsepuolustukseksi" Kilowatin laitteita, mutta kyllä suomalainen jotenkuten pärjäsi 100 wattisillakin.

Tulihan sitä workittua pitkälle kolmatta sataa prefiksiä - you know!

- Sen itsepuolustustarpeen kyllä ymmärtää, kun siellä tasaisessa laaksossa katseli ympärilleen. Silmänkantamattomiin korkeaa antennimetsää. Suomalaissyntyisiä hamsseja ei siinä alueella ollut, mutta paikallisia sitä enemmän. Vierailulla kyllä kävi suomalaisia, mm. vanhojen koskilaisten hyvin muistama **Nipa** OH2XK parikin kertaa. Niin, sijainnistani sen verran, että siinä viiden mailin päässä oli juuri se maanrepeämä joka syntyi mannerlaattojen väliin suuressa maanjäristyksessä vuonna 1972. Samalla paikalla oireili näköjään viime vuonna.

- Neljä vuotta sitten muutimme Kentucyyn, jossa workin ahkerasti fonella Suomi - rinkuloissa 10 - 15 metreillä. Loppuaikoina eläkkeellä ollessani käväisimme Floridassakin asustelemassa, jossa jo oli lukuisia suomalaisia hamsseja. Siellä en paljoakaan ollut äänessä, mutta silloin tällöin tuli Suomeen pidettyä yhteyksiä.

- Kun sitten siviiliasiat lopullisesti kuljettivat tänne kotikonnuille, niin toin vanhat rigit mukana. Sieltä ostettu tehdastekoinen G5RV on vedetty tuonne Kangasalan harjun kupeeseen. Terveisiä vaan tutuille ja bandilla tavataan!

TÄSSÄ JA NYT

TOIMINTAKERTOMUS 1993.

Vuodelle 1993 onkin kertynyt mukavasti erilaisia tapahtumia ja tempauksia. Aloitettakoon vaikkapa talvipäivistä, jotka pidettiin helmikuun viimeisenä viikonloppuna Hyvinkäällä. Edustamassa paikanpäällä kävivät **Matti** OH3MMF, **Antti** OH3NXW sekä **Erkit** OH3BN ja OH3VB. Tuliaisina oli kolme kuntaplakaattia, joiden ansiokkaat saajat olivat **Jorma** OH3MEO, **Antti** OH3NXW ja **Matti** OH3MMF.

Helmikuussa kantoi kerhon koulutustoiminta hedelmää, sillä **Suvi** sai perusluokan lupapaperin sekä tunnuksen OH3KNC. Ensimmäinen qso pidettiin kerholta paikalla olijoiden kannustaessa ja avustaessa enemmän tai vähemmän.

Alkuvuonna aloitti **Topi** OH3KOH merkittävän urakkansa kerhon historiikin kimpussa. Ja oikea mies oli asialla; käsikirjoitus on nyt lähes valmis.

Toukokuussa olivat sitten vuorossa **Antin** antennitalkoot, joissa **Kari** OH3LP kiipesi jälleen kerran mastoon ilman banaania. Ja valmista tuli.

Heinäkuun ensimmäisenä viikonloppuna OH3AB vietti 40-vuotissynttäreitään miniristeillen Silja Serenadella Turusta Tukholmaan ja takaisin. **Erkki** OH3NCA oli hoitanut matkaan liittyvät järjestelyt ja niinpä matka onnistui kaikin puolin mukiin menevästi. Tervetuliaistilaisuus ja illanvietto salongissa sai OH3AB jäsenistön juhlatuulelle ja tassijalan iloisen notkeaksi. Cake walk, ynnä muutkin tanssit sujuivat. Seuraavana päivänä, vaikka se kuulemma voimille otti, tutustuttiin laivan komentosiltaan, vaikka ei kuuluttu mihinkään kiltaan ja kotiinkin palattiin ennen iltaa. Mukana risteilyllä olivat, **Vuokko** OH3ND, **Erkki** OH3VB, **Matti** OH3MMF,

Satu, Jorma OH3MEO, **Lea, Kari** OH3LP, **Pirjo, Anna, Erkki** OH3NCA ja **Sirkka-Liisa**.

Seuraavana viikonloppuna oli IRAU:n contesti, johon **Matti** -3MMF otti kunniakkaasti osaa. Tuloksena yli 1190 yhteyttä 24:n tunnin aikana. Contesti oli kunniakas myös siksi, että silminnäkijöiden mukaan **Matti** workki koko kisan läpi ilman kaljaa!

Samaan aikaan pidettiin kesäleiri Vaalassa. Kerho oli jälleen edustettuna neljän jäsenen voimin. Paikalla olivat taas molemmat **Erkit** OH3BN ja OH3VB sekä **Kari** OH3LP että **Sakari** OH3SM. Kesäleirin kirpputorilla meni tavaraa kaupaksi hurumyökkänä, joten kerhotili sai tarvitsemaansa täydennystä.

Heinäkuu olikin vilkas kuukausi, sillä parin viikon kuluttua vuorossa oli OH3AB:n 40-vuotisjuhlakilpailu. Perusluokan CW:llä voitti OH7MRU 3720 pisteellä. Yleisluokan CW:n paras oli OH1AF 5150 pisteellä ja SSB:n voitokkain OH7MWX, 8064 pistettä. Jokaisesta luokasta palkitaan kolme parasta kunniakirjalla.

Syyskuulla kerholle saatiin PC-kone ja YPT:ltä Jorma OH3MEO toi n. 70 kappaletta käytöstä poistettuja ja kuuleman mukaan tyhmiä näyttöjä, joista suurin osa on jo myyty.

Elokuun viimeisenä viikonloppuna kerho tempaisi ja järjesti radiosuunnistuksen SM-kisat Saajanmajalla. Sää kirkastui päivän mittaan ja kilpailut onnistuivat hyvin. Rataa kehuivat mestaritkin hankalaksi. **Erkki** OH3BN ja **Kari** OH3LP olivat osanneet asiansa rataa suunnitellessaan. Maastot olivat mahtavat ja allekirjoittanut rastivahtina ollessaan pelkäsikin törmäävänsä karhuun. Kunnan kisat eivät tietysti kommelluksitta suju ja niin eivät sujuneet nämäkään. **Erkki** OH3NCA:n poika oli saanut käsiinsä ilmeisesti väärennetyn kartan, sillä hän suunnisti päin liikennemerkkiä. Sairaalareissuhan siitä tuli, mutta vakavammilta vammoilta onneksi säästyttiin. **Jorma** - 3MEO boikotoi kisoja lähtemällä etelään...

Toimeliasta vuotta juhlittiin kerholla pikkujoulujen merkeissä 4.12. Niissä kyllä hauskaa riitti! Jonkinlaista kuvaan antaa ehkä jo sekin, että **Antti** ja **Matti** saapuivat kemuihin 'mutkan' kautta...

Itse pikkujouluissa ei kyllä poliisia tarvittu. Kahvia keiteltiin **Veikko** OH3MAF:n tuomalla keittimellä, joskaan nirso **Matti** ei voinut juoda kahviaan ilman maitoa. Eihän siinä sitten mitään, sihteerin tehtäviin kuului sinä iltana myös maidonhakureissu lähigrillille. Pikkujoulujen loppuessa kerholla jatkot suuntautuivat Waltikkaan. Jatkoilla ei allekirjoittanut ollut mukana, mutta informaatio on kyllä kulkenut. **Jorma, Matti** ja **Antti** intoutuivat suunnistamaan kesken parhaan hiihtourheilukauden ja ilman kompassia. Matkaan tuli siis erinäisiä mutkia ja perillä olivat kaikkien jalat polviin asti lumesta märät. Kun juhlat oli juhlittu ja matkan piti suuntautua kotiin päin, odotteli **Antti** taksia asentona horisonttaali. **Antti** itse väitti liukastuneensa. **Matti** löysi itsensä seuraavana aamuna **Jorman** keittiön pöydän alta.

Vuonna 1993 saadut tulostiedot osoittavat hyvää kokonaiskuvaa kerhon DX-ja kilpailutoiminnasta. OH3AB sijoittui 1992 CQ-WW-kilpailun 21 Mhz single-operator- luokassa neljänneksi, operaattorina **Jorma** OH3MEO. **Anna Bellan** maaluettelo on myös kasvanut huomattavasti. Saldo on nyt 224 työskenneltyä maata, joita kuitattuja on 104. Kerhon radioyhteydet vuodesta 1955 tähän päivään

asti on naputeltu kerhon tietokoneelle. Urakan takana oli **Matti**. Toukokuussa 1992 **Matti** OH3MMF osallistui CQWPX- kisan CW-osaan taajuudella 1,8 MHz, sijoitus 2. Saman vuoden syksynä pidettiin CQWW- maailmanmestaruuskilpailut. Nyt Matin sijoitus samalla taajuudella CW:llä low power-luokassa oli 3. Eipä voi muuta tehdä kuin nostaa hattua **Matille**.

Tilikauden päättyessä kerhon rahatilannekin on suhteellisen hyvä; rahaa tilillä on 3149,50 markkaa. Toivottavasti vuosi 1994 tulee olemaan edeltäjänsä veroinen. Yhtä menestyksekkäs, hauska ja ennen kaikkea toimielias!

Sihteeri: Suvi OH3KNC

HENKILÖINFOA

PUHEENJOHTAJAT

Tatu Sivula	OH3OV	1953-58, 1960-64, 1966-67, 1986-87
Rauno Saresalo	OH3QC	1959, 1965
Kauko Vallius	OH3KO	1982-85
Hannu Meriö	OH3VJ	1990-91
Erkki Voutilainen	OH3NCA	1988-89, 1992-93

SIHTEERIT

Rauno Saresalo	OH3QC	1953-55, 1958, 1960-63
Toivo Kuokkanen	OH3UQ	1956
Toivo Santala	OH3UI	1956-57
Tatu Sivula	OH3OV	1959
Vuokko Saresalo	OH3ND	1964-67
Kari Paunasalo	OH3LP	1983
Seppo Nurmi	OH3NA	1984-85
Seppo Pekonen	OH3NJZ	1986-87
Antti Peurala	OH3NXW	1988-92
Suvi Linkohaka	OH3KNC	1993

VARAINHOITAJAT

Rauno Saresalo	OH3QC	1953-54
Topi Collin	(OH3KOH) OH3TI	1955-67
Tomi Helpiö	OH3ID	1983-85
Erkki Voutilainen	OH3NCA	1986-87
Eero Saari	OH3LW	1988

Antti Peurala	OH3NXW	1989-92
Suvi Linkohaka	OH3KNC	1993

JOHTOKUNNAN JÄSENET (ensivalintavuosineen)

Tatu Sivula	OH3OV	1953
Rauno Saresalo	OH3QC	1953
Aarne Ekberg	OH3SN	1953
Bruno Maitikka	rad.as.	1953
Martti Aunola	teknikko	1953
Topi Collin	(OH3KOH), OH3TI,	1954
Toivo Santala	OH3UJ	1955
Ossi Kekkonen	OH3TC	1956
Toivo Kuokkanen	(OH3KAS),OH3UQ,	1956"
Ahti Saikkonen	OH3UH	1957
Vuokko Saresalo	OH3ND	1959
Sinikka Autere	OH3NN	1959
Heikki Isotalo	OH3QG	1959
Veikko Halme	(OH3RI) ,OH3RE,	1961
Heikki Pohjola	OH3XC	1962
Eino Valtonen	OH3OB	1962
Eino Helenius	OH3UJ	1962
Matti Innala	OH3YJ	1964
Seppo Elo	OH3YN	1964
Jouko Toivonen	OH3MP	1965
Esko Toivonen	OH3ZC	1965
Jorma Isotalo	(OH3MEO), OH3ZO,	1966
Matti Nikkola	OH3ZP	1966
Kimmo Lehto	OH3MI	1967
Touko Salo	(OH6MO), OH3ML,	1967
Tapani Isotalo	OH3FZ	1983
Tomi Helpiö	OH3ID"	1983
Kauko Vallius	OH3KO	1983
Kari Paunasalo	OH3LP	1983
Pentti Vuorinen		1983
Seppo Nurmi	OH3NA	1984

Erkki Tuominen	OH3VB	1985
Erkki Numminen	OH3BN	1986
Erkki Voutilainen	OH3NCA	1986
Seppo Pekonen	OH3NJZ	1986
Antti Leinivaara	OH3DU	1987
Eero Saari	OH3LW	1988
Antti Peurala	OH3NXW	1988
Hannu Meriö	OH3VJ	1988
Suvi Linkohaka	OH3KNC	1993
Matti Leppämäki	OH3MMF	1993

"SUU ON SYRÄMMEN TULKKI"

Kaskuja Valkeakoskelta.

Rautasen Arvo oli Alkossa myymässä.

Sivulan Tatu kävi silloin tällöin kaupassa.

Arvo muisti aina kysyä **Tatulta**:

- Kuinkas pitkä sinä taas oletkaan?

Kerran **Tatu** päätti ottaa etulyönnin.

Hän huikkasi jo ovelta: - Metri yhdeksänkymmentäkolme ja pullo vaakunaa.

JÄSENLUETTELO 1993.

Collin Topi	OH3KOH
Harkamo Markku	OH3WZ
Helenius Eino	OH3UJ
Helpiö Tomi	OH3ID
Ilola Kyösti	OH3IN
Isotalo Heikki	OH3QG
Isotalo Jorma	(OH3ZO), OH3MEO
Leinivaara Antti	OH3DU
Leppämäki Matti	OH3MMF
Linkohaka Seppo	
Linkohaka Suvi	OH3KNC
Lusa Mikko	OH3KR
Mäkinen Jari	OH3OD
Myllö Tomi	OH3KOY
Nieminen Heikki	OH3ZU
Numminen Erkki	OH3BN
Nurmi Seppo	OH3NA

Paavolainen Jari	OH3LH	
Paunasalo Kari	OH3LP	
Peurala Antti	OH3NXW	
Räisänen Sakari	OH3SM	
Saari Eero	OH3LW	
Salakka Markku	OH3JM	
Salminen Pekka	OH3YS	
Salminen Tommi	OH3GR	
Saresalo Vuokko	OH3ND	vapaajäsen
Sivula Tatu	OH3OV	vapaajäsen
Tuominen Erkki	OH3VB	
Vallius Kauko	OH3KO	
Velamo Veikko	(OH3YV), OH3MAF	vapaajäsen
Voutilainen Erkki	OH3NCA	

"SILENT KEY"

BRUNO MITIKKA

Juuri perustetun kerhon radiotekniikan asiantuntija, radiohuoltaja ammatiltaan, menehtyi äkilliseen sairaskohtaukseen vuonna 1954.

HANNU MERIÖ

Aloitti jo 1954 amatööriuransa Tampereella. Siirtyi ammattityönsä teollisuusautomaation mukana Valkeakoskelle 1987 ja liittyi heti kerhoon toimien johtokunnan jäsenenä ja varapuheenjohtajana. Kuoli lyhyen sairauden jälkeen 1991. Hannu oli vannoutunut 2 metrin eri osa-alueiden harrastaja aina VHF -toiminnan alkua ajoista lähtien. Osallistui ahkerasti ja hyvällä menestyksellä kilpailuihin. OH3VJ oli auttavainen kaveri ja aina valmis vihjeitä jakelemaan.

RAUNO SARESALO

Kerhon perustamisidean isä ja Valkeakosken ensimmäinen radioamatööri. Luonteenpiirteiltään **Raunon** saattoi kuvitella perus HAMIKSI. Avulias, huumorintajuinen ja teknisesti valistunut. Hänen opetuslapsiaan olivat miltei kaikki kerhosta valmistuneet amatöörit. Hyvä organisointikyky ja yleissivistys yhtyneenä erinomaiseen sanavalmiuteen koitui kerhon parhaaksi. **Rauno** oli aivan alusta alkaen Valkeakosken Radioamatöörien toimihenkilönä hoitaen etupäässä sihteerin vaativia tehtäviä. QSL-managerina hän oli aivan sairautensa loppu aikoihin saakka. Kuoli pitkään sairastettuaan v. 1991. Bandilla OH3QC oli tunnettuja radioääniä koti- ja ulkomaan liikenteessä.

73 de oh3ti !